

— Какво приказват хората, не искамъ да зная, — каза натъртено Грозданъ. — А отдѣ земамъ, дѣ давамъ, за туй не искамъ да ме питашъ. Ще си седишъ въ кѣщи -- и толкозъ!

Той излѣзе, мина въ хаея и тъкмо щѣше да прѣкрачи прага, обърна се и се вслуша: вжтрѣ плачеше Петра. Плачеше съ тоя напѣвенъ и безутѣшенъ плачъ на женитѣ, който тѣй непоносимо измѣчва. Грозданъ поиска да се повърне, ядосанъ още повече, но погледътъ му се спрѣ върху болното. Дѣтето се подигна, обърна голѣмитѣ си очи къмъ собата, блѣдното му лице се набърчи отъ болка. „Мамо“, разплака се то, „Мамо!“

Грозданъ излѣзе на двора. Една минута постоя, загледанъ прѣдъ себе си, съ тѣпъ и невиждащъ погледъ. Буря се подигаше въ душата му, мислитѣ му се объркваха и кѣсаха, кръвъ нахлуваше въ главата му и като съ чукъ биеше въ слѣпитѣ му очи. Бѣше горещо. Задушни вълни като че изъ пещъ полѣхваха къмъ него. Той прѣмина изъ двора, прѣхвърли се въ градината и като подкосенъ се трѣшна подъ сѣнката на овошкитѣ. Веднага той пакъ се изправи, погледна къмъ кѣщи и се вслуша. Плачътъ на Петра бѣше прѣстаналъ вече. Грозданъ се отпусна, полегна на едната си рѣка и се замисли.

Не за първи пѣтъ той имаше такива спрѣчквания съ жена си. Чувствуваше се виновенъ и за грубостта си се всѣкога разкайваше. Въ упрѣцитѣ и въ оплакванията на Петра нищо друго нѣмаше освѣнъ истина. Въ тѣхъ се обаждаше и заговорваше собствената му съвѣст. Но тъкмо тоя гласъ той искаше да задуши, да не го чува, да избѣга отъ него. Кѣсно е вече. Неудържимо и стремглаво той отива право въ пропастьта, не иде ни да се отбие, ни да се спре. Защо тогава да се измѣчва напразно? Защо да мисли? По-хубаво и по-леко е да върви тѣй съ затворени очи и да става каквото ще. Най-послѣ, не той бѣше виновенъ за всичко това.